

Babilon és Armageddon

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Királyok 18:1-40; Ézsaiás 52:9;
1Korinthus 15:1-2; Jelenések 14:8; 16:12-16, 19; 18:1-10

„homlokára pedig fel volt írva egy titokzatos név: Nagy Babilon, a páráznáknak és a föld utálatosságainak anyja” (Jel 17:5, ÚRK).

Amint korábban is megállapítottuk, *A jelenések könyve* tele van közvetlenül az Ószövetségből származó képekkel és kifejezésekkel. A *Babilon* név például hatszor fordul elő benne, de nem Nabukodonozor ókori birodalmára vonatkozóan, ami már évszázadokkal korábban letűnt a történelem színpadáról. János az ószövetségi képekkel inkább valamilyen igazságot akart kifejezni. Ebben az esetben Babilon, ami Isten népét elnyomó, masszív politikai és vallási hatalom volt, most azokat a súlyos vallási és politikai erőket jelképezi, amelyek hasonlókra törekszenek majd a végidőben.

Ilyesmi figyelhető meg az *Armageddon* szóval kapcsolatban is, ami csak *A jelenések könyvében* fordul elő, de egy héber kifejezés az alapja, ami azt jelenti, hogy „Megiddó hegye”. Ez utalás az ókori Izrael egy helyére. Armageddonnal kapcsolatban rengeteg a spekuláció, sokan arra számítanak, hogy a világ végéhez közeledve hatalmas katonai konfliktusra kerül majd sor Megiddóban.

Ezen a héten közelebről megvizsgáljuk Babilont és Armageddont, mi-
közben igyekszünk megtudni, mit akar a Biblia közölni ezekkel a képekkel.

„PARÁZNASÁGÁNAK HARAGBORA”

Olvassuk el a Babilonra tett hat utalást *A jelenések könyvében*: 14:8; 16:19; 17:5; 18:2, 10, 21! Gondoljunk Babilon ószövetségi történetére, majd pedig nézzük meg, hogy milyen tanítás rejlik Babilonról a fentebb jelzett szövegekben, de a végidei események összefüggésében!

Mondták már azt is, hogy a Biblia két város története – Jeruzsálemé és Babiloné. Jeruzsálem a Biblia egészében Isten és szövetséges népe városa (Zsolt 102:22; Ézs 52:9; 65:19; Jel 3:12), míg Babilon az elnyomást, a kegyetlenséget, a hamis vallást és az Isten elleni nyílt lázadást jelképezi.

Gondoljunk csak például Bábel tornyára (1Móz 11:9). Az a héber szó, amit úgy fordítunk, hogy „Bábel”, megegyezik azzal, ami a Babiloni Birodalomra utal. 1Pt 5:13 versében Péter a „*babiloni gyülekezet*” üdvözlétét közvetíti. Mindenki értette, hogy nem az Irak területén található régi birodalom romjaira gondolt, hanem Rómára, amiből hamarosan az egyház elnyomója lett. Érdekes ez az elnevezés, különösen *A jelenések könyvének* és benne Róma szerepének a fényében!

Mennyire ártalmas Babilon hatása a világra és Isten népére nézve? Mit tudhatunk meg erről Jel 14:8 és 18:3 verséből?

Kétségtelen, hogy *A jelenések könyve* szerint a Babilonnal jelképezett hatalom nagymértékben romlott és hatását ilyen vagy olyan mértékben az egész világra kiterjeszti. A „*paráznaságának haragbora*” kifejezés világos utalás a hamis tantételre, hamis tanításra és a romlott gyakorlatokra, valamint ezek következményeire. Babilon gonosz erő, ami „valamennyi néphez” (Jel 18:3) elhatott. Éppen ezért mindenkinek figyelni kell, nehogy romlottá váljon!

Nézzünk körül a mai világban: romlás, zavar és elnyomás. Ezek szerint miért olyan fontos Jézusba és Igéjébe kapaszkodni?

LEOMLOTT BABILON

A Biblia tanítása szerint egy nap majd vége lesz Babilon romlott befolyásának a világ felett.

Mit tudhatunk meg Jel 18:1-10 szakaszából a „nagy Babilonról”?

Jel 18:2 megismétli a harmadik angyal üzenetét (Jel 14:8), ami Babilon leomlásáról szól. Azt fejezi ki, hogy mennyire romlottá vált.

„A Biblia kijelenti, hogy az Úr eljövele előtt Sátán »a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával« fog dolgozni. Isten engedi, hogy azok, akik »nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre«, megkapják »a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak« (2Thessz 2:9-11). Amíg ez az állapot nem következik be, amíg az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen. A változás fokról fokra történik, és Jel 14:8 teljes megvalósulása még a jövőben van” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 337. o.).

Egyedül Isten tudja, hogy mikor következik be „Jel 14:8 teljes megvalósulása”. Azt viszont tudjuk, hogy e szövegek szerint nagy gonoszsága miatt a lelki Babilon egy nap majd Isten ítélete alá kerül. „Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól” (Jel 18:5). Ebben a kifejezésben tükröződik az ókori Babilonra is vonatkozó nyelvezet (lásd Jer 51:9), és azt jelenti, hogy biztosan eljön az ítélet ideje.

Természetesen nem lepődhetünk meg az ítéleten, hiszen az ókori Babilon is ítélet alá esett (lásd Dániel 5. fejezete). A Szentírás számos helyen egészen világosan kifejezi, hogy egy nap majd mindenkinek számot kell adnia a tetteiről, így Babilonnak is. Mennyire bátorító a tudat, hogy keresztényként van Közbenjárónk az ítélet során, aki mellettünk áll (Dán 7:22; 1Jn 2:1)! Máskülönben a sorsunk nem lenne sokkal jobb, mint Babiloné.

Hogyan találunk vigaszt és bátorítást abban, hogy még ha most látószólag büntetlenül is marad sok igazságtalanság és gonoszság, egy nap Isten majd mindent megtorol?

ARMAGEDDON

A legtöbb ember, beleértve még sok keresztényt is, *A jelenések könyvéről* csak keveset tud, egy kép vagy szó azonban a köznyelvben is elterjedt belőle: *Armageddon* (lásd Jel 16:16), ami még a szekuláris kultúrában is a föld sorsát eldöntő, végső küzdelmet jelzi. Egy hollywoodi producer készített is egy filmet *Armageddon* címmel, amelyben egy óriási aszteroida pusztítással fenyegeti a földet. A világ végének gondolata bizonyos mértékig ott van a világi emberek fejében is.

Sok olyan keresztény, aki valamennyire ismeri *A jelenések könyvét* és hisz is benne, az armageddoni csatát valóságos katonai háborúnak gondolja a Közel-Keleten, ami nem sokkal a világ vége előtt tör majd ki. Az egyik változat szerint Ázsiából 200 milliós sereg tör be Izrael északi részére. Mások pedig leragadnak a világnak azon a táján parázsló különféle katonai és politikai konfliktusoknál, és az értelmezésük szerint ezek fogják kialakítani a vég-ső katonai csata színterét Megiddó környékén.

A Biblia azonban egészen más képet fest. A Szentírás szerint Armageddon nem a patvarkodó népek végső csatája lesz, hanem a kozmikus küzdelem két oldalának összecsapása, vallási harc, nem gazdasági és nem is politikai, ha mégannyi gazdasági és politikai tényező játszik is majd szerepet benne.

Mit tudhatunk meg Armageddonról, egyedül Jel 16:12-16 verseiből?

Először is, figyeljük meg, hogy a szakasz nyelvezete szimbolikus. Békákhoz hasonló lelkek jönnek ki a sárkány, a hamis próféta és a fenevad szájából (utalás a Jelenések 13. fejezetében szereplő erőkre; a „*hamis próféta*” pedig minden bizonnyal Jel 13:11 verséből a földből feljövő fenevadra utal). Úgy jelenik itt meg a nagy küzdelem, hogy „*ördögi lelkek*” indulnak csatába „*a mindenható Isten ama nagy napján*” (Jel 16:14). Amikor Armageddon kibontakozik, az világszéles küzdelem lesz majd Krisztus és Sátán erői között. Ne helyi ütközetet várjunk Megiddó térségében, mint ahogy *A jelenések könyvében* Babilon sem a mai Irak egyik szegletében zajló eseményeket jelképezi.

Olvassuk el Jel 16:15 versét! Lenyűgöző, hogy az óriási jelentőségű események között Jézus evangéliumi üzenettel bátorít bennünket, egyrészt az eljövetele ígérétevel, másrészt pedig azzal, hogy az Ő igazságának kell befedeznie minket. Hogyan mutat ez is arra, hogy lelki küzdelem részesei vagyunk?

ARMAGEDDON ÉS A KÁRMEL HEGYE, 1. RÉSZ

Akkor tehát mi lesz ez a hatalmas armageddoni csata? Először is, a név jelentése: „Megiddó hegye”. A Megiddó néven ismert helyen nincs hegy, de a környéken található a Kármel hegye, ezért a teológusok a Kármel hegyére tett utalásként értik a kifejezést.

Továbbá a Biblia kutatói Illés és Baál hamis prófétáinak kármel-hegyi történetét szimbólumnak tartják, a Jelenések 13. fejezete értelmében kibontakozó események előképének.

Amint tegnap is láttuk, Jel 16:13 utal a sárkányra, a fenevadra és a hamis prófétára, és ezekkel visszamutat Jelenések 13. fejezetének eseményeire, valamint a 9. tanulmányban említett hamis hármasságra.

Jelenések 13. fejezetében az események a 13. és 14. versekben közelítenek a tetőponthoz, amikor is a második fenevad természetfeletti dolgokat tesz, „*tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára*” (Jel 13:13). Majd pedig ezek az események vezetnek el az Isten és Sátán, valamint az igaz Isten imádói és „*a fenevad képét*” (Jel 13:14) imádók közötti közvetlen küzdelemhez.

Olvassuk el 1Kir 18:1-18 verseit! Mi történik ebben a részben? Hogyan mutatkoznak meg itt hasonló kérdések ahhoz, mint amelyek *A jelenések könyve* szerint a végső események idején is ki fognak bontakozni?

Több szempontból is mondhatjuk, hogy ez a rész tökéletesen felvázolja a nagy küzdelmet. A 18. versben Illés nyíltan kijelenti: *a nép elfordult Isten törvényétől, hamis isteneket imádnak és követnek*. Nem éppen ez volt a kérdés mindig is, függetlenül attól, hogy hányféle formában és módon nyilatkozott meg a gonoszság a történelemben? Vagy Istent imádjuk, „*aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7), vagy valaki, vagy valami mást. Jelenések 13. fejezetében és az abban kibontakozó eseményekben az emberek a fenevadat és annak képét imádják. Nincs köztes terület, vagy Isten oldalán, vagy Sátán oldalán állunk. Ennyire fontosak a szóban forgó kérdések most is, de különösen az armageddoni csatában, ahol, amint majd látni fogjuk a Kármel hegyén történelemben, igen erősen megmutatkozik a különbség.

ARMAGEDDON ÉS A KÁRMEL HEGYE, 2. RÉSZ

Olvassuk el 1Kir 18:18-40 verseit! Mi történik ebben a részben? Hogyan végződik a történet? Anélkül, hogy túlzásba vinnénk a párhuzamok keresését, mit mondhatunk, hogyan tükrözi ez a történet azt, ami majd történni fog, csak jóval szélesebb körben, amikor az idők végén a nagy küzdelem a tetőfokára hág?

Kármel hegyén Isten prófétája, Illés, valamint Baál papjainak százai álltak egymással szemben. (Figyeljük meg, hányszoros túlerőben volt a gonosz a jóval szemben!) Ez egy próba volt, annak bemutatására, hogy ki az igaz Isten: aki teremtette az eget és a földet vagy Baál, „a sárkánynak” egy megjelenési formája, az egyik eszköze arra, hogy elhitesse a világot (Jel 12:9).

A papok könyörögtek Baálnak, hogy küldjön tüzet az égből és tűz emészesse meg a tulkot, amit áldozatként vittek neki. Reggeltől egészen délig kiabáltak. „*Kiáltsatok hangosabban – csúfolódott Illés –, talán aluszik*” (1Kir 18:27). A papok örjögéig hergelték magukat. Kardokkal vagdosták a saját testüket, míg kiserkent a vérük, az esti áldozat idején aztán elcsigázva és elgyötörtén feladták.

Illés áldozatát háromszor leöntötték, annyira, hogy a víz az árkokból is kifolyt. A próféta egyszerű imát mondott, az Úr pedig azonnal felégetett mindent, még az oltárköveket és a talajt is alatta. Félreérthetetlenül megmutatkozott az igaz Isten hatalma Baálléval szemben.

Olvassuk el Jel 16:13, 19:20-21 verseit, majd pedig hasonlítsuk össze Baál papjainak a sorsával! Mit látunk itt?

Armageddonnal kapcsolatban nem tudunk mindent, legalábbis egyelőre nem, viszont a végeredmény biztos: Isten ellenségei elpusztulnak, az Úr pedig a szentjeivel együtt igazolást nyer.

1Kor 15:1-2 szövegösszefüggése közvetlenül nem kapcsolódik Armageddonhoz, de mit hangsúlyoz itt Pál, amit fontos észben tartani a mostani témánkat illetően is, különösen a jövőre gondolva? Nézzük még meg Jel 16:15 versét is, ami konkrétan Armageddonnal kapcsolatos! Mit közvetítenek tehát ezek a versek?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Több helyen is az armageddoni csatáról szóló leírásban az irtózatos lények és szörnyű események egy pillanatra háttérbe kerülnek, és felvillan valamilyen személyesebb igazság. Amint már láttuk, ezek egyike Jel 16:15: *»Ímé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy meztelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.«* Ez a vers pontosan annak az egyik résznek a közepén található, ami ténylegesen megnevezi Armageddont, és több újszövetségi szakasz visszhangzik benne a Jézus visszatérésére és a vég eseményeire való egyéni felkészüléssel kapcsolatban.

Újabb ilyen vers Jel 17:14: *»Ezek hadakozni fognak a Báránnyal, de a Bárány legyőzi őket, mert Ő az uraknak Ura és a királyoknak Királya – és akik vele vannak, azokat nevezi választottaknak és hűségeseeknek«* (a szerző fordítása nyomán). Itt a végső nagy háborúban van egy hadsereg, emberek, akiknek nem az az elsődleges célja, hogy fegyverekkel pusztítsanak el másokat, hanem hogy hűségesek maradjanak Istentől kapott elhívásukhoz, kiválasztásukhoz. Ez a csata alapjában eltér az országok és lázadó csoportok által ma is vívott küzdelmektől. Amint már többször is mondtam, az armageddoni csata az elméért, valamint a szívért is folyó harc: a megöletett Bárány szívből fakadó szövetségi hűsége szólít (Jel 5:9-10, 12; 13:8)” (Jon Paulien: *Armageddon at the Door*. Hagerstown, Md., 2008, Autumn House Publishing, 193. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Hogyan tudnánk segíteni annak, aki szerint *A jelenések könyvében* szereplő események legtöbbje a valóságban is azon a helyen megy majd végbe, amit a könyv megemlít? Hogyan lehetne rávezetni, hogy ez helytelen magyarázati módszer volna?**
2. **Amint láttuk, Babilon befolyása az egész világra kiterjed. Nevezzük meg Babilon néhány tanítását! Hogyan tanulhatjuk meg felfedezni, mi tartozik oda? Hogyan kerülhetjük el az ilyen tanításokat?**
3. **A hétfői White-idézetben szerepel ez a rész: „Amíg... az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen.” Gondolkodjunk el a következő mondatrészen: „az egyház és a világ nem egyesül teljesen”! Milyen komoly figyelmeztetést találunk ebben?**

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

VÉGÜL

„S alig éltem még”,
de nem szorult a hang
semmilyen keret közé.
A szabad kitárulkozás,
sokszínű közelítés,
pillanatnyi létünk,
mikor még
por is voltunk
az Ő szemében,
a nem egyformára
teremtett ember látványpékségében,
míg minden „megfolyik, kiapad”.
Majd a sacrumnak gyémánt ívein
végül helyre áll az anyag – az édeni,
s újra indulhatunk
vigaszágon.